

Приказка за Градината (9) – как се прави добро

Труден

Така-а...

Ето че сме на деветата серия на нашата приказка, мили дечица.

Смехуването е много лесно нещо, и като всички други неща, изисква малко почивка.

Ми да.

Човек не си почива само от трудните, ами и от лесните неща.

Освен това, всички лесни неща, стават трудни, ако прекалено стръвно са спуснеш връз тях.

Затуй, мили дечица, никога не се настървявайте към нищо или срещу нещо.

Ще се уморите много бързо.

Обратно (напред) към приказката.

Тя продължава.

Една нощ, както си спял, Бог чул че някой го вика:

„Господи, помогни ми да правя добро!“

Бог веднага се надигнал в леглото да види кой го вика, ама нищо не видял в тъмницата.

„Бе, я да си легна, па на който му трябва пак ще ме повика“ – помислил си Бог и се шмугнал обратно в леглото.

Естествено, всичко което Бог си помисли винаги се случва.

И той отново чул:

няма да го повтарям – чул същото.

Този път Бог въобще не се надигнал от постелята, ами направо отишъл на място, и що да види – един млад мъж стои на реката и го вика.

Застанал той до него и тихо го попитал нещо в смисъл на „какъв ти е проблема“.

Това много уплашило младия мъж и той подскочнал от изненада.

Огледал се младежът в тъмницата, ама никой нямало наоколо и само буйната река боботела в тихото.

(малко пояснение: естествено, не било тихо, защото реката боботела, но без боботенето си било много тихо даже)

Бог, по принцип (и точно поради този принцип) не бил много внимателен със страховете на хората.

Той и сега не е много внимателен...

„Вдигаш ме по никое време, викаш ме за помощ, а като съм тук, се плашиш“ – продумал му току в ухото Бог и младия мъж веднага се проснал по лице на земята.

„Господи, не знаех, че ще ме чуеш“ – изрекъл той най-човешкото оправдание.

Сега няма да разказвам на дълго и на широко техния разговор, щото в почти всички разговори има и лични неща, които може да се знаят само от Бог и тайните служби.

Смеячите също могат да знаят тия неща, но за да ги разкажат им трябва позволениято на уторизираните органи и Бог.

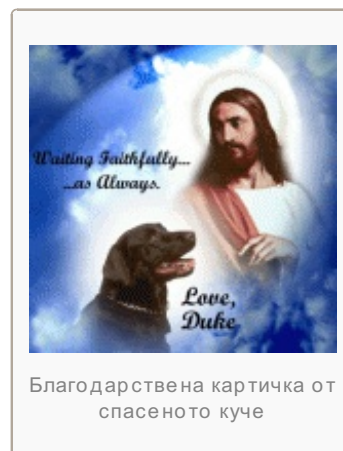
Това вас не ви засяга, мили дечица.

Достатъчно ви е да знаете, че всички ваши тайни се пазят на най-скришни места и при Бог.

Нека се спрем на (продължим с) молбата на младия мъж.

Молбата била (цитирам):

Цитат:

„Добре – съгласил се да му помогне Бог. – Когато ти трябва помощ ме повикай, ама да знаеш че ще те чуя и хич да не се плашиш като дойда.“

Вие също трябва да знаете, мили дечица, че щом викате Бог, той ще ви чуе и трябва да сте много внимателни какво му викате или шептите (второто е за предпочитане)

Речено – сторено.

От тази нощ, винаги когато младият мъж искал да направи добро, но не знаел как, викал Бог на помощ.

Примерно, един ден той видял просяк на кръстопътя.

„Господи – помислил си той – колко ли трябва да дам, за да помогна на този просяк?“

На момента (даже преди това) Бог му отговорил:

„Един хляб струва десет стотинки (тогава хляба бил евтин), кило месо е лев и шейсет (всичко било евтино тогава), обувки – десет лева, риза – два и петдесет...“

Няма да изброявам всички артикули.

Направил си сметка младият мъж, колко да даде и колко да си остави, дал там колкото дал и си продължил по пътя.

Друг път минавайки край една река видял човек да се дави.

Спуснал се младежът към брега и се затюхкал:

„Господи не мога да плувам. Ако се спусна в реката и аз ще се удавя. Помогни ми, Господи.“

„Под моста има дълъг прът. Вземи го и го подай на клетника“ – веднага му дал идея Бог.

Удавника бил спасен и Бог си отишъл след дългите благодарности на единия и на другия.

Младият мъж работел за един чорбаджия, който имал много зло куче.

Значи, никой не можел да се приближи до това куче, щото захапката му била по-дълга от всяка дистанция.

Не веднъж се опитвал нашият добряк да се сприятели с кучето, но неуспешно.

Даже когато го хранел с най-вкусните мръвки, кучето първо захапвало ръката му, а после минавало на мръвката.

Един ден младият мъж се разхождал в тишината край боботещата река.

Изведнъж му се причуло скимтене на куче.

Огледал се той, и що да види – кучето на чорбаджията се дави в реката, подмятано от боботещите води.

Нашият приятел нямал никакво време за мислене.

Даже не си и помислил, че не може да плува, защото вече го знаел.

Спуснал се към мостчето, легнал на него и се навел над боботещата река, чакайки приближаващото се куче.

„Захапи, Шаро. Захапи!“ – викал младият мъж и държал ръката си ниско до водата.

Така и станало.

Видяло кучето ръка провесена над водата и „хам“, захапало яко и не пуска.

Стиснал зъби младият мъж и извадил кучето висящо на разкъварената му ръка.

После кучето го пуснало, разбира се, и докато младият мъж със сълзи на очите (от радост) си превръзвал ръката, до него се появил Бог.

„Този път не ме повика“ – съвсем без никаква обида казал Бог.

„Сигурно защото не съм си мислил, че правя добро, Господи“ – малко позамислен отговорил мъжът.

„Или защото не мислеше за себе си...“ – добавил Бог.

Тука свършва деветата серия на приказката, мили дечица.

Няма да слагам поучителен край, давайки отговор на чуденката.

Оставям отговора за вас.

Приказката продължава, мили дечица.